

Werken met de
Keelstenen van
Hildegard von Bingen

Deel 1

Dit werk is opgedragen aan Maria zonder wiens liefdevolle steun dit niet tot stand zou zijn gekomen.

Tevens in dankbare herinnering aan mijn ouders welke mij de liefde voor natuur, dier en mens bijgebracht hebben.

Werken met de
Keelstenen van
Hildegard von Bingen

Deel 1

André Molenaar

Schrijver: André Molenaar
Coverontwerp: Anno Mundi
ISBN: 9789402193275
© André Molenaar - 2019

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, gesproken uitingen of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver of Anno Mundi.

Woorwoord

De kloosterlinge Hildegard von Bingen (1098 - 1179 n. Chr.) mag gezien worden als de "oermoeder" van de Energetische Edelsteentherapie. Haar werk, beschrijvingen en adviezen over edelstenen werden vele malen, duizenden malen, direct dan wel indirect geciteerd door schrijvers welke boeken over de helende werking van edelstenen schreven en publiceerden.

Hildegard werkte met slechts 24 (edel-)stenen en één metaal binnen het kader van haar geneeskunde. De huidige edelsteentherapeut heeft de beschikking over honderden stenen en mineralen plus een keur aan metalen om toe te passen in de praktijk. De vraag doet zich voor of 24 stenen en één metaal een complete therapie kan vormen.

Het antwoord hierop is bevestigend, ja, de stenen keuze van Hildegard (plus dat ene metaal) kunnen een complete therapie vormen vermits de diverse toepassingsmogelijkheden geheel afgestemd worden op de cliënt.

In dit boek wordt de nadruk gelegd op de edelsteentherapie maar wordt deze behandeld tezamen met de edelsteenwaters en elixers of essenties welke ter inname bereid kunnen worden uit de alhier behandelde stenen.

Combinaties van (edel-)stenen welke zich tevens lenen ter helende samenwerking met kruiden, kleuren (de Hildegard miniaturen), geluiden (de Hildegard composities) en voedingsmiddelen, deze laatste naar de Hildegard von Bingen voedingsleer.

Zo ontvouwt zich in dit boek een complete therapie met als rode draad de edelstenen.

Uitgebreid wordt ingegaan op de mogelijkheid de Hildegard stenen toe te passen binnen de Energetische Edelsteentherapie in de vorm van een zogenaamde edelsteen legging.

Bij dit laatste wordt er in sommige gevallen gebruik gemaakt van toevoegingen op de heelstenen van Hildegard dit echter om de aangegeven legging optimaal tot zijn recht te laten komen in het heelproces van de mens.

De door Hildegard geschreven teksten over stenen dient men te lezen in het Middeleeuwse gedachtegoed van deze kloosterlinge, derhalve treft men in haar teksten, bijvoorbeeld, nog regelmatig het begrip "demonen" aan. Men gelieve dit soort duidingen te plaatsen in het toenmalige tijdsbeeld en de door Hildegard aangegeven "bezweringen" niet over de cliënt uit te spreken aangezien deze in de door haar aangegeven vorm teveel op het "magisch aspect" duiden welk laatste wij in de Energetische Edelsteen Therapie juist trachten te vermijden.

In dit deel worden de eerste 13 stenen van de 24 voorgesteld, de overige 11 stenen plus metaal worden in het tweede deel gepubliceerd.

Hoewel de hier voorgestelde toepassing van de Hildegard stenen, kruiden, voedingsleer, composities en beelden een complete therapie vormen kan deze bij ernstige disbalansen nimmer de reguliere geneeskunde uitsluiten. Omgekeerd behoeft het toepassen van de reguliere geneeskunde de in dit werk voorgestelde therapievorm niet uit te sluiten.

Tevens dient er op gewezen worden dat de schrijver van dit werk op geen enkele wijze verantwoording kan nemen voor de handelingen en toepassingen van de therapeut welke deze

additionele therapievorm toepast binnen zijn therapeutisch handelen.

Na de bovenstaande waarschuwing geschreven te hebben wens ik de lezer van dit werk veel leesplezier toe in het weten hiermee verrijkende kennis aangedragen te hebben.

André Albert Molenaar

Inleiding

De verbinding tussen de mens en natuur in de oude culturen, Middeleeuwen en later.

Als we de werking van (edel)stenen, mineralen alsmede metalen en hun therapeutische toepassingmogelijkheden willen leren kennen maar ook de duizenden jaren oude onderliggende geschiedenis willen begrijpen dan zullen we ons dienen te verplaatsen naar de geest der tijd in welke tijden de stenen een veel hogere betekenis hadden en ons hier vertrouwd mee dienen te maken.

Lange tijd voor ons huidig "wetenschappelijk tijdperk" maakte de mens gebruik van stenen, planten en dieren en kende deze een grote kracht toe, beleefde met en aan deze een regelmatige, intensieve en persoonlijke binding met "de Goden".

De natuur werd gezien en bovenal beleefd als een medium tussen de Goden en de mens.

Met haar rijke mineralenwereld heeft de natuur ons de sleutel tot ziekte en gezondheid gegeven een sleutel die niet uitsluitend door "genezers" maar door allen met gezond verstand gebruikt kan worden.

De Tibetaanse geneeskunde, reeds duizenden jaren oud en origineel bewaard gebleven, kent 700 geneesmiddelen van minerale, plantaardige of dierlijke aard welke in de volgende categorieën ingedeeld worden:

1. edelstenen en mineralen

2. substanties die uit stenen en mineralen gewonnen worden
3. helende grondsoorten
4. uitscheidingen en secreten
5. substanties van bomen
6. substanties uit gekookte extracten van verschillende plantendelen
7. geneeskruiden, kruiden en grassen
8. substanties van dieren

Waarbij het belang van stenen en mineralen duidelijk onderstreept wordt door het feit dat de eerste drie plaatsen ingenomen worden door stenen en mineralen. (Grondsoorten zijn ook mineraal.)

Ook de duizenden jaren oude medische geschriften uit China en het oude Egypte maar ook die van bijvoorbeeld de Zuid-Amerikaanse Inca's laten zien dat ieder bestanddeel van de natuur of het nu om mineralen, planten, dieren, de zich afwisselende seizoenen, uren of klimatologische verhoudingen gaat, dit alles tezamen de toestanden van ziekte en gezondheid beïnvloeden.

Symbolen of patronen, klanken, geuren, kleuren en rituelen, die nauw met de genezing en medicinale toepassing van (edel)stenen verbonden waren in de Oude Tijden, zijn tegenwoordig, in de volks-, natuur- en energetische geneeskunst meer dan bruikbaar om tot genezing of in deze liever gezegd tot heling te komen.

Ziekte en gezondheid waren in de visie van de oude culturen van Goddelijke oorsprong gelijk de natuur dit was.

De Oude Egyptenaren, wiens leven optimaal met de natuur verbonden was, vereerden en vreesden de natuur meer dan alle andere volken, wat zeer wel te begrijpen is als we weten dat het welzijn van het gehele Oud Egyptische volk afhankelijk was van de

natuurverschijnselen droogte en water dit nauw verbonden met de Nijl.

Een droog jaar bracht rampspoed maar een goed oftewel vochtig jaar zorgde voor goede, rijkelijke en gezonde oogsten.

De landbouw, tempel en huizenbouw maar ook de feesten en rituelen waren afgestemd op de natuurwetten welke tevens verankerd waren in de Oud Egyptische kosmologie.

Uit de oude medische geschriften de Egyptenaren kan men de magisch-religieuze toepassing van alle natuurelementen aflezen. De religieuze en culturele feesten hadden, gelijk de magische toepassing van bepaalde geneesmethoden, een positieve psychotherapeutische werking.

Tegenwoordig zou men bij dit laatste in de reguliere geneeskunde spreken over een of het placebo effect.

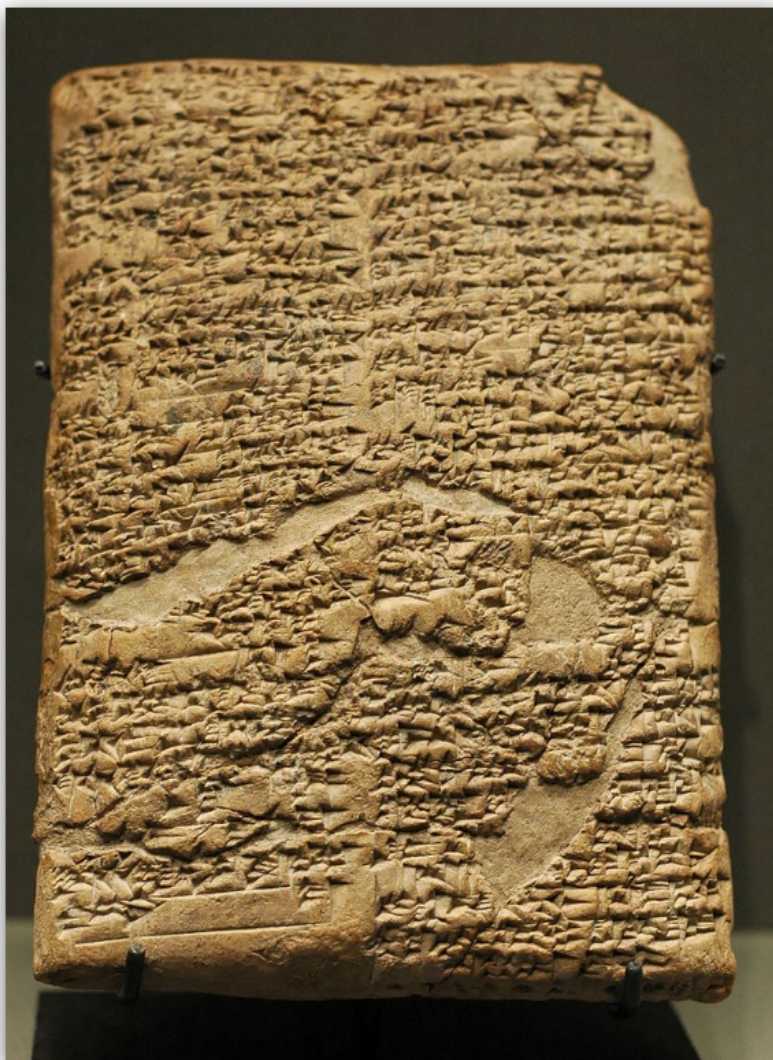
Berichten over de toepassing van edelstenen in de geneeskunst zijn te vinden in bijna alle oude culturen.

De oudste berichten stammen uit zo'n 4 duizend jaar voor het begin van onze jaartelling en zijn van Sumerische oorsprong.

In het oude Babylonië alsmede in Assyrië kende men zelfs al helende tincturen uit edelsteen bereidingen.

Het in Syrië ontdekte koninklijke archief van Ebla, wat ongeveer 4.000 jaar oud is, bevestigt de toepassing van (edel)stenen en mineralen in de Mesopotamische geneeskunst.

De Babylonische koning Hammurabi (1.700 jaar voor het begin van onze jaartelling) schreef in zijn beroemde tafelcodex eveneens over de toepassing van edelstenen en mineralen.

Een kleitablet met een onderdeel van de tafelcodex van Hammurabi in spijkerschrift

Precieze recepten voor de bereiding van edelsteen medicijnen in de vorm van elixers, poeders, zalven en gecompliceerd samengestelde oxiden, zijn te vinden in de oud Indische Ayurveda.

Maar, zoals hierboven reeds aangegeven, ook de duizenden jaren oude Tibetaanse geneeskunst omschrijft het gebruik van diverse (edel-)stenen en mineralen alsmede hiervan afgeleide producten zoals poeders, elixers en tincturen.

Padanios Dioskurides, een bekende Griekse arts (1ste eeuw na het begin van onze jaartelling), bericht uitvoerig over de geneeskracht van verschillende edelstenen en geeft aanwijzingen voor de toepassing van edelsteenpoeders voor inwendig gebruik.
(* Men dient nimmer edelsteenpoeders tot zich te nemen!)

In zijn 5de boek schrijft hij over de geneeskracht van 100 edelstenen en probeert, waar mogelijk, onwaarschijnlijke en niet aantoonbare werkingen weg te laten in zijn werk.

Afbeelding van Dioskurides uit een Middeleeuwse uitgave (omstreeks 1250 n. Chr.) van de *Codex Medicina antiqua*

Claudius Galenus (131 - 201 n. Chr.) ook wel Galen genoemd, na Hippocrates één der bekendste artsen uit de oudheid, erkend de heilzame en nuttige werking van edelstenen ofwel edelsteentherapie.

Rond het jaar 700 realiseerden de Arabieren een systeem waarbij edelstenen niet uitsluitend als amulet gedragen werden maar ook gemalen en/of gecalcineerde edelstenen verschillende chemische reacties in de mens konden oproepen en in de vorm van pillen of mengsels als medicament toegepast werden.

Gedetailleerde omschrijvingen over de positieve en negatieve werking van zestig edelstenen zijn te vinden in het boek "*Lapidarius*" van Marbod, Bisschop van Rennes (1035 - 1123), een boek wat toentertijd zeer populair was.

Marbods "*Lapidarius*" is (jammer genoeg) vrij snel in de vergeethoek terechtgekomen vanwege het feit dat de geschriften van zijn tijdgenoot: Hildegard von Bingen (1098 - 1179) zich (tot op heden) in een toenemende belangstelling mochten verheugen.

Men beweert dat Hildegard (en dit in tegenstelling tot Marbod) haar weten niet door diepgaand (waaronder literatuur) onderzoek heeft verkregen maar door middel van visioenen.

Dit laatste is niet juist want Hildegard citeert, bijna letterlijk, een aantal uitspraken en bevindingen van de Latijn Gajus Plinius Secundus (100 n. Chr.). Plinius beschreef de helende werking van edelstenen in zijn "*Naturalis historia*".

Maar ten aanzien van de oude en feitelijk oorspronkelijke edelsteentherapie onderscheidt Hildegard zich vanwege het feit dat zij niet adviseert gemalen edelstenen (edelsteenpoeder) in te nemen waarbij zij een opmerkelijke uitzondering maakt voor beril (beryl) welke laatste zij ook als poeder toepast als tegengif.

Hildegard adviseerde, tegen de toenmalige toepassing en inzichten in, de steen in zijn pure vorm toe te passen.

Volgens de inzichten van Hildegard treedt de helende werking van edelstenen en mineralen uitsluitend in verbinding met gebeden en religieuze "bezwerings" op.

Dit laatste bracht de toenmalige edelsteentherapie eigenlijk weer een stuk terug in de tijd, waarbij een bezwering of toverspreuk deel uit diende te maken van de werking.

Thans weten wij echter dat gebeden, bezwerings en/of toverspreuken slechts een werking kunnen hebben indien het autosuggestieve karakter van de mens wordt aangesproken. Een onderwerp waar later nog uitgebreid op terug gekomen wordt.

In zijn boek over mineralen schrijft Albertus Magnus (1193 - 1280 n. Chr.) uitgebreid over de natuur van de edelstenen, de helende werking alsmede hun versturende krachten en dit feitelijk vanuit het wereld- en levensbeeld van Aristoteles.

Paracelsus (1493 - 1541 n. Chr.) beschrijft in zijn boek "*Over de Mineralen*", de structuur van helende stenen.

Hij maakte een duidelijk onderscheid tussen de chemische substanties welke bij ziekten symptomen konden laten verdwijnen en hun fijnstoffelijke krachten welke in samenhang de oorzaken de oorzaken van het gebrek of disbalans konden helen.

Het is dan ook aan Paracelsus te danken dat wij thans een referentiekader hebben en een verantwoorde combinatie kunnen maken tussen de fijn- en grofstoffelijke werking van edelstenen, mineralen en metalen binnen de energetische edelsteentherapie.

In de Middeleeuwse apotheek was de toepassing van edelstenen en mineralen, als medicament, normale praktijk maar uitsluitend bereikbaar voor vermogende patiënten.

"De Stenen Dokter" - Houtgravure uit de 16de eeuw

De apotheken hadden stenen in voorraad zoals granaat, hyacint, saffier, robijn, topaas, smaragd, lapis lazuli, carneool, bergkristal, nefriet en chrysoliet om er enigen te noemen.

Zo nam, bijvoorbeeld, Paus Clemens VII in zijn laatste levensdagen (in het jaar 1534 n. Chr.) edelsteen poeders en gepulverde parels

ter waarde van 40.000 dukaten in en dit om zijn toestand te verbeteren. Thans zou één dukaat ongeveer 100,00 € waard zijn ofwel heeft Clemens VII voor zo'n 4 miljoen euro aan edelsteen en parel poeders ingenomen.

Zoals uit het bovenstaande gelezen en begrepen mag worden stond Hildegard von Bingen niet alleen voor de overlevering en toepassing van de edelsteentherapie maar was het een vervolg van een reeds duizenden jaren bestaande geneeswijze.

Toch zijn er een aantal zaken welke de toepassing van edelstenen volgens de Hildegard methode zo uniek maken.

Hildegard levert een hoeveelheid informatie waarbij ze gebruik maakt van oude geschriften alsmede datgene wat het beste omschreven kan worden als: het Oude Weten.

Haar religieuze opvoeding en levenskeuze maken dan ook dat zij haar beeld van totaliteit dient te scharen onder de paraplu van een diepe geloofsbeleving.

Maar, zo kan men zich afvragen, maakt het daadwerkelijk verschil of er via religieuze handelingen en/of gebeden gewerkt wordt of via "magische" bezweringen waarbij de (natuur-) Goden aangesproken worden zoals reeds duizenden jaren daarvoor.

Feitelijk maakt het geen verschil of we kijken naar de complexe helingmethoden van de Oude Egyptenaren, de Oude Grieken of naar de samenvoeging van deze onder een religieuze noemer.

Als men dan ook kijkt naar de levensvisie van Hildegard, haar toepassing van kruiden, geluid, kleur en edelstenen dan kijkt men feitelijk naar duizenden jaren van geneeskundige kennis echter dit samengebracht onder de noemer en uitvoering vanuit het gelovig Christelijk kloosterleven.

De oplettende lezer zal tot de ontdekking komen dat de denkbeelden van alle, thans nog bekende maar ook vele onbekende klassieke heelmeesters, spreken via de religieuze pennenvruchten van Hildegard.

Men zal ontdekken dat de door haar geschreven muzikale werken combineren met de helende werking van edelstenen.

Men kan ontdekken dat beide bovenstaande (muziek en edelstenen) combineren met de door haar geschilderde kunstwerken en deze combinatie als totaal werkt op de aura, energetische punten zoals chakra's, de geest en de organen dan wel orgaansystemen.

Het feit dat ze gebruik maakt van "heidense" naslagwerken om haar complete therapie te vormen en te volbrengen verbergt zij, naar de buitenwacht toe, door te beweren dat zij haar informatie middels visioenen verkregen heeft, een mythe welke tot in deze tijd zorgvuldig in stand gehouden is.

De mythe van visioenen ten aanzien van de heelstenen en de toepassing van kruiden was voor haar als kloostervrouw een veiligheid om aan het oordeel en de ongetwijfeld daarop volgende veroordeling door de toenmalige kerkelijke gezagsdragers te ontkomen.

Het is betreurenswaardig dat er slechts een klein deel overgebleven is van de boeken welke zij, zonder twijfel, geraadpleegd heeft.

Werken van Plinius maar ook van Hippocrates, boeken en geschriften welk grotendeels verloren gegaan zijn in de loop der tijd maar ongetwijfeld deel uit hebben mogen maken van Hildegards persoonlijke- of kloosterbibliotheek.

Alvorens we naar het edelsteentherapeutisch deel van Hildegard gaan kijken is het zinvol om eerst te ontdekken hoe Hildegard haar leven geweest is en wat voor werken zij verricht heeft.

Edelstenen zoeken en delven in de middeleeuwen, let op de mensen welke met wichelroeden (A) de juiste vindplaatsen trachten te ontdekken

Hildegard ontvangt een Goddelijke inspiratie en geeft deze aan haar schrijver, de monnik Volmar, door. (Afbeelding uit de Rupertsberger Codex van de Liber Scivias.)

Hildegard

(1098 - 1179 n. Chr.)

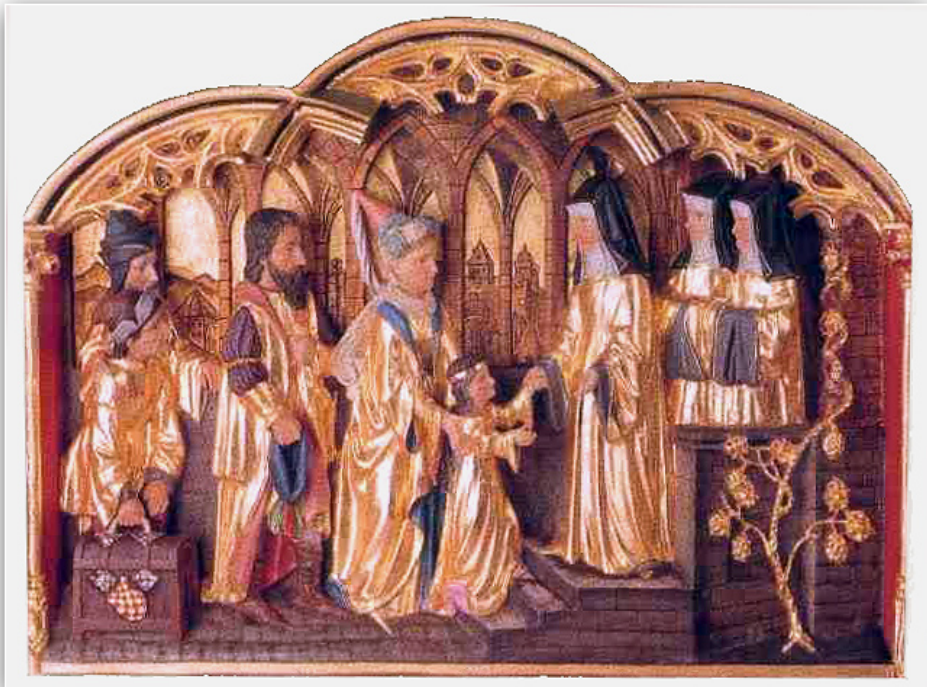
De naam Hildegard is onlosmakelijk verbonden met de traditierijke stad Bingen aan de Rijn waar zij maar liefst dertig jaren van haar leven gewoond en gewerkt heeft. Vanuit de stad Bingen verspreide haar roem zich over het gehele Duitse rijk en verder naar Denemarken, Engeland, Frankrijk, Italië en Griekenland.

Hildegard werd in Bermersheim in Rheinhessen, ten noorden van Alzey, geboren als jongste van 10 kinderen, waarvan overigens 4 van de tien aan een religieuze roeping gehoor gaven.

Volgens de toenmalige traditie in adellijke kringen schonken haar ouders, de Vrijheer Hildebert von Vermersheim (= Bermersheim) en zijn vrouw Mechtild, hun jongste kind op de leeftijd van acht jaren een kerkelijke "lerares" in dit geval Jutta von Spanheim werkzaam in een "cel" (onderdeel van een totaal klooster) welke zich in Hildegards geval bevond in het klooster Disibodenberg welke Jutta's vader (Graaf Stephan) aan de samenstroming van de rivieren Glan en de Nahe had gebouwd.

Hier, in klooster Disibodenberg, diende Hildegard op het geestelijk leven volgens de Benedictijner regel voorbereid te worden.

Op rijpere leeftijd besluit ze zelfstandig voor het van de wereld afgescheiden leven, legde de gelofte volgens de Benedictijnen regel af en ontving van Bisschop Otto von Bamberg de gewijde sluier.

De ouders van Hildegard (links) schenken haar aan Jutta (rechts)

In de door de monniken Gottfried en Theoderich geschreven "Hildegard vita" valt te lezen over het "deugdevol" leven van de jonge non.

Lerares Jutta nam "vol bewondering waar hoe uit een leerling de lerares en een baanbrekster op de hoge paden (der deugd) groeide."

De hierboven genoemde vita schildert overigens ook de zwakke lichamelijke gesteldheid van de jonge non.

Onder Jutta's leiding ontwikkelde de "cel" op de Disibodenberg zich tot een klein klooster. Na Jutta's dood (1136 n. Chr.) kozen de zusters van het convent Hildegard eenstemmig tot hun geestelijke moeder, zoals Wibert von Gembloux ons overlevert.

Hildegard bezat een bijzondere gave welke zij als een kostbaar goed in zichzelf verborgen hield: het vermogen van "de schouwing", het visioen.

"Bij mijn eerste vorming, toen God mij in de schoot van mijn moeder door de keel des levens verwekte, schonk Hij mijn ziel ook het vermogen der schouw", schrijft zij in haar autobiografische aantekeningen, welke deels in de vita opgenomen zijn.

Alleen Jutta en haar leraar plus schrijver, de Magister Volmar een monnik van Disibodenberg, wisten van haar gave der visioenen.

Als Hildegard het midden van haar leven reeds overschreden heeft wordt ze op bijzondere wijze door deze gave bezocht.

Zij schrijft daarover in het voorwoord van haar eerste werk **Scivias** (= weet de weg):

"In het jaar 1141 van de menswording van Jezus Christus, de Zoon Gods, toen ik één en veertig jaren en zeven maanden oud was, kwam een vurig licht met bliksemflitsen van heldere hemel naar beneden. Het doorstroomde mijn hersenen en doorgloeide mijn hart en borst zoals een vlam die echter niet brand, maar zoals de zon ieder object verwarmt waarop zij haar stralen legt. Toen ontsloot zich in mij plotseling de bedoeling van de Schriften, de Psalmen, het Evangelie en de overige boeken van het Oude en Nieuwe Testament

De beelden die ik zag ontving ik niet in dagdromen, niet in de slaap of in geestelijke gestoordheid, niet met de ogen van het lichaam en niet in afgelegen oorden, maar terwijl ik wakker was, bezonnen en met heldere geest, met de ogen en oren der innerlijke mens in algemeen toegankelijke oorden, zoals God dit wil.

En ik hoorde een stem uit de Hemel spreken: "Ik ben het levende licht, welke de duisternis doorschijnt. De mens welke ik uitkies en wie ik krachtig wakker schut, heb ik grote wonderen getoond, meer dan de mensen uit de oudheid welke vele geheimen in mij zagen....."

Jij alzo, o mens, zodat je dit niet in de onrust der vergissing, maar in de reinheid der eenvoud ontvangt, hebt gij de opdracht het verborgene te openbaren.

Beschrijft wat je ziet en hoort!" (Visio 1)

Deze belevenis in het jaar 1141 was voor Hildegard, zoals men begrijpt, enorm bijzonder, het afdalen van "de geest des vuur" opende voor de ziener plotseling het begrip de Heilige Schrifturen. Daarbij kwam de stem van God die de zienares tot profet maakte en haar opriep "Zijn Woord en Wil" te verkondigen.

Hildegard was diep geschokt en vol angsten voor de oordelen van de mensen omdat zij niet wist of dezen haar zouden geloven.

Ze weigerde haar belevingen aan het papier toe te vertrouwen tot "*Gods gesel haar in het ziekbed wierp*". Daarna begon ze: "*gedwongen door het vele lijden met haar hand te schrijven*".

Met het begin van het beschrijven, tijdens het werken aan haar eerste werk: "Scivias - weet de weg" ervoer ze meer en meer de groei van haar krachten, inzichten en uitdrukkingsmogelijkheden. Zo vallen er bij Hildegard de typische kentekens der oude profeten te herkennen: de momenten van afwezigheid, de opheffing van een zwakte en de versterking van geestelijke krachten en mogelijkheden.

Het valt te begrijpen dat niet alleen Hildegard zelf maar ook de abt Kuno van Disibodenberg alsmede de aartsbisschop van Mainz, Heinrich 1, belang hadden bij de bevestiging van Hildegard's gaven door de kerkelijke autoriteiten.

De eerste erkenning kwam deels van Paus Eugen III, die te Trier in 1147/48 een synode deed plaatsvinden.

Hij stuurde een onderzoekscommissie naar het vrouwenklooster van Disibodenberg welke met positieve berichten terugkeerden en de paus een deel van het werk "Scivias" overhandigden.

De paus las hieruit voor tijdens de vergaderingen zoals de vita bericht.

Alle aanwezigen waren enthousiast en abt Bernhard von Clairvaux vroeg uit naam van alle aanwezigen *"Zo'n helder licht niet door zwijgen te doven"*.

Paus Eugen bevestigde dit verlangen en schreef aan Hildegard een brief in welke hij haar aanmoedigde om met haar werk verder te gaan. Toen had Hildegard eindelijk de kerkelijke bevestiging van haar zending en wel van de hoogste kerkelijke autoriteit.

Scivias

Tien jaar werkte zij aan haar in 1141 begonnen boek "Scivias" zoals ze de lezer in haar voorwoord bericht.

Het uit drie delen (Partes) bestaande werk is geheel van theologische aard, van de schepping tot het laatste oordeel. Sommige zaken komen de lezer van de Scivias wat vreemd voor maar zijn tekenen, symbolen, verwijzingen naar het bovennatuurlijke en transcendente ervaringen welke allen behoren tot de totale schepping en verwijst naar de drievoudige Schepper/God.

Het drievoudige onderschrijft in haar werken telkens weer de eenheid en onlosmakelijkheid.

Het eerste deel, met zes visioenen, handelt over God de Vader, het stelt de schepping, de val der engelen en de mensen voor. Lucifer en zijn aanhang vielen na hun Schepper de rug toegekeerd te hebben in een diepe donkere afgrond.

De mensheid had na de zondeval de gevolgen van Lucifers opstand tegen de Schepper te dragen, de neiging tot het kwade, de neiging tot de zonde.

In Hildegard haar beeld: mens en kosmos verstoten uit de "constitutio" en geworpen in de "destitutio". (Vanuit de orde in de wanorde.)

Hierbij deed zich tevens de vraag voor: "Wie zal de mensheid verlossen?"

In haar zesde visioen kijkt de zieneres op de lichtende koren der engelen die in de vorm van kransen de troon van God omgeven en "in iedere vorm van muziek, vanuit een complete harmonie, de

wonderen van God verkondigen zoals deze in heilige zielen aanwezig is."

Echter ook zij, de trouw gebleven engelen, kunnen de mensheid niet verlossen.

Het tweede deel geeft in zeven visioenen het verlossingswerk vorm en is gebouwd rondom Gods zoon. Na de voltooiing van de schepping en de zondeval door Adam zijn ongehoorzaamheid wordt uitsluitend de verlossing door Christus beschreven alsmede de voortzetting van het verlossingswerk middels de door Christus gestichte kerken en hun sacramenten welke het binnentreden in het mystieke lichaam van Christus en zijn volgroeïing weergeven.

Het derde deel heeft 13 visioenen (6 + 7, de optelsom van de visioenen van het eerste en tweede deel).

In dit deel worden de werken van de Heilige Geest geopenbaard. In het openingsvisioen is de dramatische neerdaling van de rebelse engelen beschreven welke laatste "zwart als kool" in de afgrond storten, hun lichtende glans wordt echter aan de mensheid geschonken. De mensen vormen hierdoor het "tiende engelenkoor", een theologische basisgedachte welke zij van de toenmalige kerkvaders en andere Middeleeuwse schrijvers overgenomen heeft.

De mens, het "plenum opus Dei", dient als lijf/zielswezen God te dienen als zijnde de lofprijzing van de gehele schepping.

In het tweede tot tiende visioen plaatst de zieneres het gehele verlossingswerk in de vorm van een gebouw (aedificium), een gebouw wat in de loop der tijd door de samenwerking tussen God en de mensheid opgebouwd zal worden.

De "virtutes", de door God geschonken krachten zullen tot de mens afdalen, deze zullen de mensheid opnemen en met hen

samenwerken zodat de "virtutes" als deugden naar Gods rijk op zullen stijgen.

Deze prachtige samenwerking wordt bijzonder levendig in het achtste visioen geopenbaard. +

"Wereld, tijd en geschiedenis hebben de kracht het Koninkrijk Gods op te bouwen tot de definitieve voltooiing aan het einde der tijden."

Als dit einde bereikt is (elfde visioen) dan zal Christus verschijnen, de hoeksteen, in zijn volle pracht. Zijn mystieke lichaam, de kerk, is dan compleet. Na de ondergang van de antichrist zal de kerk stralen in al zijn lichtende schoonheid.

Het twaalfde visioen laat de lezer de jongste dag zien, de dag der grote openbaring. Na een geweldige storm van wereldreiniging verschijnt "de nieuwe hemel en de nieuwe aarde" als Christus met alle heiligen toetreedt tot de eeuwige heerlijkheid.

Het dertiende visioen besluit het grote werk van Hildegard met het hooglied der genade, het "Ordo Virtutum", het spel der krachten. Een werk, een melodrama wat handelt over de menselijke strijd tussen goed en kwaad.

Het "Ordo Virtutum" is één van de 77 geestelijke gezangen welke door Hildegard geschreven en op muziek gezet zijn.

Hildegard heeft haar eerste boek (Scivias) niet geheel geschreven op de Disibodenberg maar voltooid in het intussen door haar gestichte klooster Rupertsberg bij Bingen.

De plaats waar dit klooster diende te ontstaan, waar de Nahe in de Rijn uitmond, was haar in een visioen getoond.

Ondanks heftige tegenstand van abt Kuno von Disibodenberg en zijn monniken, welke hun inmiddels beroemd geworden abdis niet wilden laten gaan, zette Hildegard door en kon ze uiteindelijk het grondstuk verkrijgen wat deels eigendom was van de Mainzer Dom en deels van bisschop Bernhard von Hildesheim.

Ze liet op de Rupertsberg een ruim opgezet klooster bouwen. De monnik Wibert von Gembloux beschrijft dat zelfs de werkruimtes van stromend water waren voorzien.

Daar waar ooit de kapel van de Heilige Rupertus gestaan had liet ze een ruime kerk bouwen.

De vita bericht: "Eindelijk (het was het jaar 1150) trok Hildegard met achttien "jonkvrouwen" (of jonge vrouwen (Oud-Duits)) vanuit haar voormalige verblijfplaats weg. Waar ze voor de achterblijvers veel pijn en treurnis achterliet, zo bracht ze de omgeving naar waar ze ging veel vreugde en plezier. Uit de stad en de omliggende dorpen waren haar vele belangrijke persoonlijkheden en een grote mensenmenigte tegemoet gekomen welke haar met geestelijke gezangen ontvingen."

De vita beschrijft hoe Hildegard het klooster met groot doorzettingsvermogen leidde en haar zusters liefdevol volgens de Benedictijner regels onderwees.

In het jaar 1152 vond de kerkwijding door aartsbisschop Heinrich I plaats die bij deze gelegenheid enige nonnen de maagdenwijding toebedeelde en hun het klooster Mühlstatt am Binger Loch am Rhein schonk.

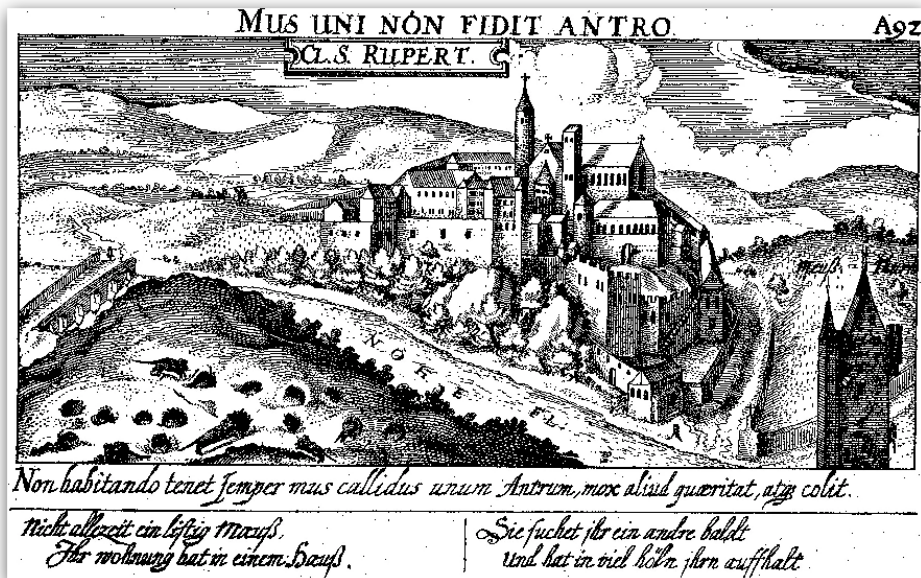
De materiele en geestelijke rechtsverhoudingen tussen haar klooster (Rupertsberg) en het Disibodenberger monnikenklooster liet Hildegard in het jaar 1158 door aartsbisschop Arnhold von Mainz in twee oorkonden vastleggen.

Het was in die tijd vaak gecompliceerd binnen de diverse congregaties, zo hadden de nonnen de vrije keuze van een abdis echter een monnikenklooster diende een monnik zielzorger te leveren. Tevens was er vaak nog een wereldlijk voogd welke de rechtsbelangen van een congregatie diende.

Dit laatste, een wereldlijk voogd, wees Hildegard overigens met kracht af want ze wilde "Geen wolf de kudde binnenbrengen" (vita).

De aartsbisschop van Mainz was beschermheer van haar klooster.

In het jaar 1165 stichtte Hildegard een tweede klooster. Zij verwierf het leegstaande Augustijner dubbelklooster Eibingen boven Rüdesheim en liet dit door enige van haar nonnen bewonen. Twee maal per week voer zij over de Rijn naar Rüdesheim om haar geestelijke dochters met raad en daad bij te kunnen staan.

Klooster Rupertsberg

Liber simplicis medicinae et Liber compositae medicinae

Na het voltooien van haar grote werk "Scivias" gaf Hildegard blijk van andere interesse gebieden. Ze werkte in de jaren 1152 tot 1158 aan een werk over "natuurkunde", de "Liber simplicis medicinae" ofwel de "Physica", alsmede een geneeskundig werk, de "Liber compositae medicinae" ook wel "Causae et curae" genoemd. Zoals al eerdere aangegeven behoren deze werken **niet** tot de visionaire geschriften.

Hoe dicht verbanden tussen Hildegards gezondheidsweten en stenen met elkaar vervlochten waren blijkt wel uit de volgende tekst uit de Causae et Curae:

"De maan.

*De maan bestaat uit vuur en uit een dunne lucht, hij staat in de lucht, heeft zijn plaats in de lucht en wordt door de lucht bijeengehouden. Als hij geheel afneemt verdwijnt hij onder (of achter) de zon. Van hem gaat een sfeer uit welke hem naar de zon toetrekt, **zoals de agaat ijzer naar zich toetrekt**. Ze (de zon) trekt de maan aan....."* enzovoort.

Even stilstaande bij het gezegde: "**zoals de agaat ijzer naar zich toetrekt**." Als we dit wensen te zien als ware agaat een magneet voor ijzer dan zitten we op het verkeerde denkp pad. Kijken wij echter naar de kleuren van de natuurlijke, dus niet door mensenhand gekleurde agaat, dan worden de rode en roodbruine kleuren inderdaad veroorzaakt door het element ijzer.

Heden ten dage valt nog niet te verklaren hoe Hildegard aan dit soort informatie kwam. Honderden jaren later was men pas in staat te bepalen wat de kleur van mineralen veroorzaakt.

Door al haar werken heen klinkt een natuurweten dat zeer groot is. Hildegard grijpt in al haar voorbeelden naar de onderlinge verhoudingen tussen de mens, de kosmos, de elementen (Aarde, Lucht, Vuur en Water) en geeft de Ether weer als het bindende en voor haar Goddelijke element.

In het aankomende zullen Hildegard von Bingen leren kennen als een mens wat haar kennis en visioenen weliswaar in kerkelijke verpakking steekt maar dit noodgedwongen doet om te voorkomen dat haar kennis (welke voor een groot deel afkomstig was uit "heidense" bronnen) door het kerkelijk instituut veroordeeld zou worden.

We zullen hoe haar beschrijving van de edelstenen, haar muziek en haar (overgebleven) schilderijen een nauwe en naadloze harmonie vormen. Een compleetheid zijn in het "helen" van het grof- en fijnstoffelijke van de mens.

De verbanden tussen de stenen, de schilderijen en de muziek (gecombineerd met kruiden, de vier elementen en kosmische constituties) is nog nooit eerder gelegd maar al snel zal blijken hoe compleet de Hildegard Therapie kan zijn als we de losse elementen gaan samenvoegen.

Hildegard miniatuur

Genezing en de plaats van de vrouw in de **Middeleeuwen**

Als men heden ten dage "ziek" is gaat men naar een arts toe, in de Middeleeuwen konden uitsluitend de welgestelde zich een arts permitteren.

Meestal werd men bij ziekte behandeld door één van de vele rondtrekkende barbieren die meestal charlatans waren maar in sommige en zeldzame gevallen betere behandeltechnieken toepasten dan de toenmalige artsen.

Daarnaast waren er nog de medische behandelingen welke men kon bekomen in de steeds meer in opkomst zijnde klooster hospitalen.

In het mannenklooster was het de frater medicus welke voor de ziekenzorg verantwoordelijk was, in het vrouwenklooster was het meestal de abdis welke deze taak op haar schouders had rusten.

We kunnen met zekerheid aannemen dat ook Hildegard als genezeres binnen haar klooster(s) werkzaam was.

Uit haar medische geschriften, van welke de ware bronnen gedeeltelijk in het duister liggen hetwelk we trouwens in haar natuurkunde werken ook constateren, blijkt dat zij een ruime ervaring heeft met de omgang met zieken en ziektes.

De vele pelgrims, die tot haar kwamen, hadden niet uitsluitend geestelijke problemen of geloofsproblemen maar ook fysieke problemen.

Daarnaast verplicht de regel van de Heilige Benedictus de hulp aan zieken: